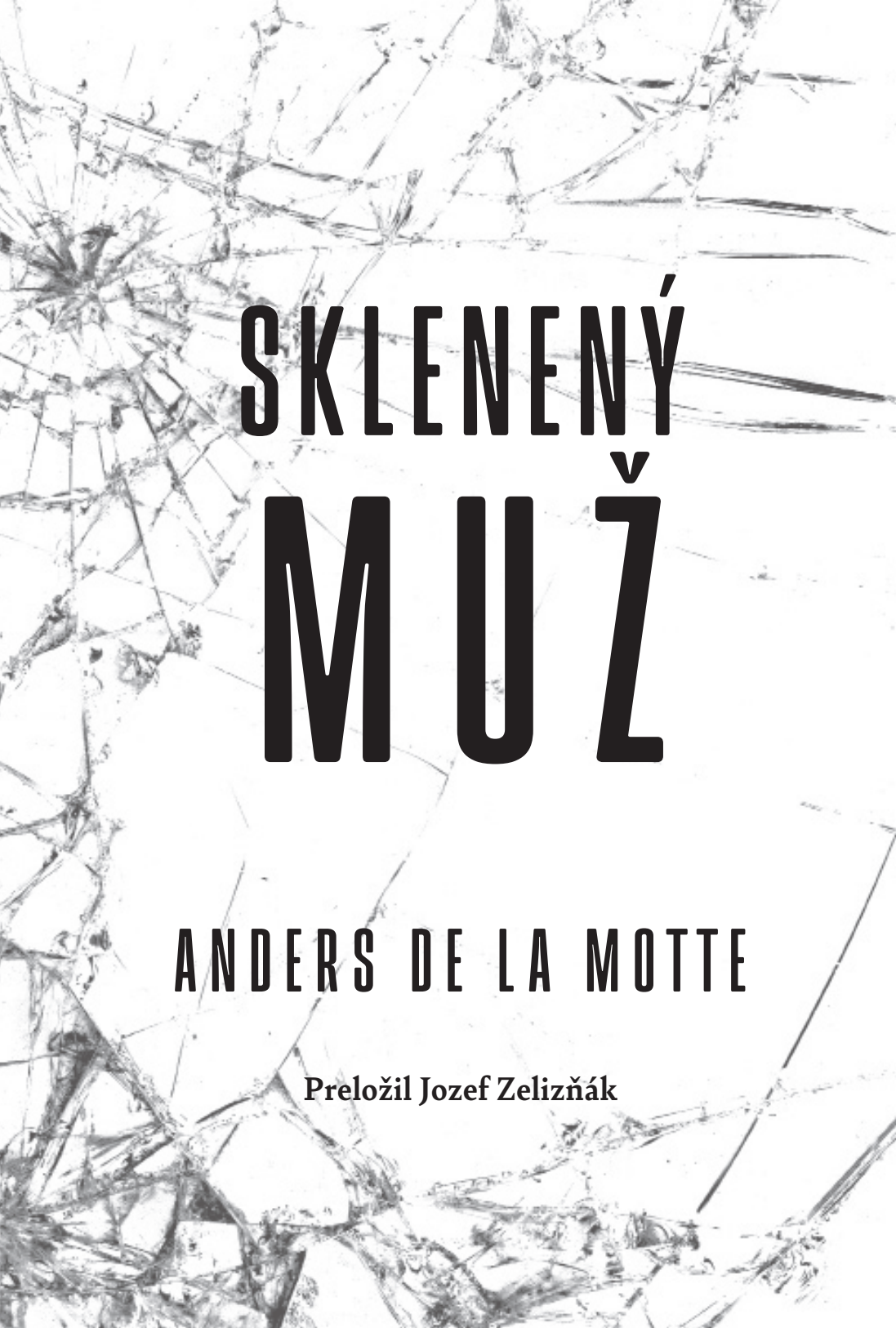

OD AUTORA BESTSELLERA ZMENÁRNÍK

SKLENENÝ MUŽ

ANDERS DE LA MOTTE

SKLENENÝ MŮŽ

ANDERS DE LA MOTTE

Preložil Jozef Zelizňák

Anders de la Motte
GLASMANNEN

Copyright © Anders de la Motte 2023
Published by agreement with Salomonsson Agency

Cover Design by Chelsea McGuckin
Cover photographs © Magdalena Russocka / Trevillion Images, Adobe Stock,
Getty Images
Translation © Jozef Zelizňák, 2026
Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2026

ISBN 978-80-69071-86-5

Zima 2019

„Čo to, dopekla, bolo?“

Niečo hrozivo škriabe o spodok člna a Elis začne zúrivo špliechať veslami.

S Nickom veslujú už takmer tridsať minút v absolútnej tme a ďalší nový zvuk mu naženie strach.

„Doriti! Prederavil sa?“ zalapá po dychu, keď sa mu podarí cúvnuť s člnom o pár metrov v čiernej vode jazera. Z úst mu vychádzajú oblaky pary, rýchlo miznú v studenom vzduchu noci.

„Nie,“ upokojí ho Nick z provy. „Takúto plastovú vaňu nepotopíš len tak.“

Znova zdvihne ďalekohľad a zadíva sa do tmy. Elis však mrmle ďalej.

„Hovoril som ti, aby sme si vzali záchranné vesty. Je zima, v takej studenej vode by sme nedoplávali na breh.“

Kývne za seba. Ďaleko v tme na brehu ešte vidieť lampu na chatrči, odkiaľ ukradli čln. Jeden z mála svetlých bodov medzi zalesnenými svahmi okolo jazera.

„Nevrátíme sa? A neskúsime to radšej za svetla?“

Práve keď dokončí vetu, mraky sa rozostúpia. Mesačný spln premení čiernu vodu jazera na tekuté sklo.

„Pozri!“ vykrikuje nadšene Nick. „O chvíľu sme tam. Už vidím výťahovú šachtu aj observatórium.“

Kývne k ostrovu, ktorý sa týči kúsok za provou lode. Nad brehom sa vznáša hmľa, ale v mesačnom svite spomedzi korún stromov vyrastá veža s kupolou.

Elis sa zachveje. A nevie, či za to môže chladná vlhká noc. Nepříjemný pocit ho prenasleduje, odkedy odtlačili čln od móla.

Znova sa obzrie k pevnine.

Je ďaleko, príliš ďaleko.

Povyťahne si čiapku a utrie čelo rukávom. Obaja sa obliekli do čierneho, natiahli si rukavice aj čiapky, obuli čižmy.

Volajú to uniforma urbexu.

Nick odloží ďalekohľad a pozrie sa na hodinky.

„Je takmer polnoc. Odboč doľava a vesluj pozdĺž ostrova. Ja dám pozor na ďalšie skaly,“ navrhne. „Prístav má byť na južnej strane.“

Elis začne s nevôľou veslovať. Vŕzganie vesiel sa mieša so špliechaním vody.

Z hmly vystupujú ďalšie detaily. Plazivé jedle na kraji vody balansujú na trnistom koberci ostrých kameňov. Ten pokračuje do jazera, kde najväčšie balvany trčia ako hrozné dravé zuby len pár metrov od plastového trupu člna.

Elis vesluje opatrne a nespúšťa zrak z balvanov, len občas sa obzrie k lampe pri chatrči.

Nick zrejme pochopil, že potrebuje povzbudiť.

„Podľa teba tí dvaja ufológovia, ktorí nám dali mapu, pozerajú doma mimozemské porno?“ spýta sa ponad plece. „Prezliekajú sa za mimozemšťanov, keď si to idú rozdať?“

Elis sa uškrnie.

„Nabetón,“ vydýchne. „Doteraz nechápem, ako si ich prinútil, aby nám pomohli.“

„To bola malina,“ zasmeje sa Nick. „Presvedčil som ich, že žeriem Gunnara Irvinga, verím na UFO, lietajúce taniere aj mimozemšťanov. A potom som im venoval knihu Martina Hilla a napísal im do nej odkaz, že *skutočná pravda existuje*. Išli sa poštať od vzrušenia.“

Elis sa zasmeje, nálada sa trochu zlepší.

„Tam je mólo,“ kývne pred seba Nick.

Z hmly sa vynorí popraskané betónové mólo. Na jeho konci visí preliačená tabuľa. V mesačnom svite sa dá sotva zistiť, čo je na nej napísané.

„Riziko zrútenia. Vstup zakázaný,“ prečíta Nick. „Tak sme tu správne.“

Priviažu loď k hrdzavému rebríku, vezmú si plecniaky a začnú liezť nahor. Elis sa zvrtné k pevnine.

Aj južná strana jazera je prevažne zalesnená a tmavá. Na polostrove však stojí veľká budova pripomínajúca hrad, s tlmene osvetlenou fasádou.

„Ako ďaleko je podľa teba odtiaľto do Stjärneholmu?“ spýta sa Elis.

„Takých päťsto či šesťsto metrov,“ odvetí Nick. „Oveľa bližšie ako z chaty. Ale neboj sa, rodina Irvingovcov sa týmto smerom nepozera. Majú plné ruky práce s hľadaním lietajúcich tanierov.“

Kývne k nočnej oblohe, potom sa zvrtné a vykročí k pevnine.

Elis ešte niekoľko sekúnd stojí. Znova sa chveje, teda skutočne sa trasie. Nevie sa zbaviť nepríjemného pocitu.

Na konci móla stojí rozpadnutá kôlna bez dverí. Nick zastane, rozloží ručne kreslenú mapu a snaží sa zorientovať v hmle a slabom svetle.

„Tadiaľto!“ zavelí a prejde kúsok po kraji lesa. „Tu je stará banská cesta!“

Pomedzi smreký vedú dve takmer úplne zarastené a sotva viditeľné koľaje. Elis a Nick si zapnú čelovky až v bezpečnej vzdialenosti od vody.

V hustej hmle je svetlo čeloviek mliečne.

Zem pokrýva mach a hustá papraď, len kde-tu prerušená žľabom a jamami v zemi. Tak ako vo vode, aj tu odvsadial trčia krivé kameňné zuby.

„Desivé,“ zamrmle si Elis, hoci sám nevie prečo. Inokedy sa nebojí tmy, ale čosi na tomto ostrove mu naháňa strach.

Nick sa zdá byť úplne v pohode. Zastane a posvieti baterkou na veľký balvan pri ceste. Svetlý kameň sa slabo trbliece.

„Ryolit,“ skonštatuje spokojne a potľapká ho. „Tento ostrov je jedno z mála miest v celej Škandinávií, kde sa nachádza. A pozri tam!“

Nick ukáže na rytinu v kameni.

„SGU2009,“ prečíta Elis.

„Spoločnosť Göinge UFO,“ uškrnie sa Nick. „Ešte aj ten názov znie debilne. Ale aspoň vieme, že neklamali.“

Nick vytiahne svoj obal s náradím a vyberie si ostrý sekáč. Vyseká do skaly *URBX 2019*.

„Týmto potvrdzujeme, že sme sa minimálne sem dostali aj my.“

Pokračujú po vyjazdených koľajach. Les už pohltil cestu a oni sa tak musia predierať pomedzi konáre.

Na jednom mieste sa cesta prepadla do meter hlbkej jamy.

„To kvôli bani,“ skonštatuje Nick. „Celý ostrov je ako ementál. Chodby sú plné vody a môžu sa kedykoľvek prepadnúť. Utopíme sa ako tí chudáci v šesťdesiatom piatom.“

Zasmeje sa, ale Elisovi to až také vtipné nepripadá. Predstava čiernej vody pod nohami ho desí.

Po pár stovkách metrov sa na okraji svetelných kužeľov zjaví niečo veľké. Vysoká fľakatá oceľová brána, medzi jej pletivom visia sivé lišajníky ako obrovské pavučiny.

Nad bránou sa tiahne kovový oblúk s hrdzavými písmenami.

STJÄRNGRUVAN. Hviezdna baňa.

Nižšie, po oboch stranách hrubej reťaze visia dve tabule. Nápis na prvej je identický s tým dole na moste.

Riziko zrátenia. Vstup zakázaný!

Na druhej je jediné slovo.

NEBEZPEČENSTVO!

Nick začne hneď skúmať reťaz.

„Poriadny kus,“ skonštatuje. „A chytiť tetanus na tých drôtoch sa ti asi nechce, však?“

Zamieri čelovkou nahor. Brána a plot sú vysoké aspoň štyri metre. Na vrchole je previs v tvare písmena ypsilon plný hrdzavého ostnatého drôtu.

„Ale vďaka našim priateľom z UFO máme zadné vrátka.“

Nick sa znova pozrie do mapy a vydá sa popri plote doľava. Elis ďalej uprene civie na bránu. V živote už videl množstvo výstražných

tabúl' a nikdy im nevenoval pozornosť. Na týchto ho však čosi zne-
pokojuje.

Hrdza, písmo, vyblednutá žltá farba. Alebo možno tá strohosť.
NEBEZPEČENSTVO!

Mimovoľne prehltnie.

„Na čo čakáš?“ zašepká Nick ponad plece. „No tak!“

Elis neochotne odtrhne zrak od nápisu a vydá sa za ním.

Nick čoskoro zastane pri veľkom kríku, ktorý sa derie cez plot.
Ešte raz pozrie do mapy, čupne si a vlezie medzi konáre.

„Tu to je!“ Odhrnie niekoľko konárov a odhalí žlab pod plotom.

Žlab je plytký. Najprv popod plot pretlačia plecniaky, potom ho
podlezú.

„To ti poviem,“ lapá po dychu Nick, keď sa vynoria z kríkov na
druhej strane a oprášia si z nohavíc špinu a suché lístie. „Nechápem,
ako to tí dvaja tučkovia z UFO dali. Asi pred desiatimi rokmi vyzé-
rali inak.“

Elis nepočúva. Znepokojene krúži okolo seba čelovkou. Napriek
vzrušeniu sa nevie zbaviť strachu. Za plotom sa vegetácia zmenila.
Smrekový les vystriedali divo rastúce brezy, ich kmene sa straši-
delne lesknú. V hmle za brezami sa banské budovy týčia ako veľké
tiesnivé tieň.

„Konečne,“ zašepká Nick vzrušene. „Si pripravený vrátiť sa v čase
do roku tisícdeväťstošesťdesiatpäť?“

Elis neodpovie.

Tráva pri budovách sa mení na holé kusy betónu. Vstúpia na dvor
medzi dvoma pochmúrnymi budovami.

Stavba vpravo je dvakrát väčšia. Vlnitý plech na sedlovej stre-
che a stenách sfarbila hrdza. Tesne pod strechou vidno továrenské
okná.

Nick na ne namieri kužeľ lampy.

„Vidíš, okná sú celé. A nikde žiadne grafity.“

Elis vie, že je to dobrá správa. Znamená to, že tu už dlho nikto
nebol. Aj tak sa nevie uvoľniť. Ocitli sa v strede opusteného ostrova,
uprostred tmavého ľadového jazera, a nikto netuší, že sú tu. Okrem

toho je celý ostrov podkopaný banskými šachtami naplnenými vodou a tie sa môžu kedykoľvek zrútiť. Pozrie sa na mobil. Jediná čiarka signálu mu náladu nezlepší.

„Mizerný signál, však?“ pochopí Nick. „Tí idioti z UFO mali teóriu, že mimozemšťania rušia prenos. Normálne sa pri tom celí triasli. Ale overil som si to s kamarátom u operátora. Jazero sa vraj nachádza na dne hlbokého krátera a mobilné signály sa sem ťažko dostávajú. Toľko k podrbaným Aktom X.“

Vykročí popri budove. Elis odloží telefón a nasleduje ho.

Opäť presvitne mesiac a z hmly a tmy na konci dvora sa vynorí ponurá betónová veža, vysoká takých pätnásť metrov. Nemá steny, človek vidí do všetkých jej troch poschodí.

„Šachta výťahu,“ vysvetlí mu Nick, keď prebehne svetlom po pochmúrnej budove. „Tadiaľ vychádzali vagóny z bane. A tam hore...“

Na plochej streche veže, vedľa kola výťahu, tušia tmavú kupolu, ktorú videli z vody.

„Observatórium Bernharda Irvinga,“ zamrmle Elis. Konečne sa dostaví ten správny pocit vzrušenia. Rozptýli všetok strach.

„Presne tak,“ zasmeje sa Nick. „Miesto, kde pristál ten obrovský tvor s červenými očami.“

Pod nohami im čosi škripe, a keď Elis zasvieti na zem, pochopí, že kameň je zmiešaný s čiernym rozbitým sklom.

Nick vojde pod výťahovú šachtu a začne ju skúmať pozornejšie.

„Solídna práca,“ vydýchne pri pohľade na šesť betónových stĺpov, na ktorých stojí veža. „To tu bude stáť ešte aspoň sto rokov.“

Zastaví sa pri plochej doske pokrytej machom.

„A tu pod nami je vstup do podzemia.“

„Hm,“ zašomre Elis, sústredený na hľadanie spôsobu, ako vyliezť do šachty.

Od zeme po prvé poschodie ich delí minimálne sedem či osem metrov. Po ľavej strane šachty vedie oceľové schodisko, ale časť od prvého poschodia po zem chýba.

„Schody sú odrezané,“ povie. „Presne ako hovorili blázni z UFO.“

„Našťastie nás odrezané schody nezastavia.“ Nick poklepe Elisovi

po plecniaku. „Ale skôr než vytiahneme lano, mám iný nápad. Pozri!“

Namieri baterkou. Zo stredného poschodia šachty vedie šikmá lávka k továrenskej budove, končí sa pri strešnom okne s dreveným poklopom.

„Tadiaľ určite z výťahu vchádzali banské vozíky. Vnútri musí byť drvič kameňa a možno aj celé schody. Lepšie ako liezť po lane, však?“

Elis s radosťou súhlasí. Je minimálne o pätnásť kilogramov ťažší než Nick a lezeniu sa radšej vyhýba.

Brána do továrenskej budovy je zamknutá. Keď však Elis zamyká kľučkou, zárubňa nádejne zavrzga. Vymenia si pohľady.

Nick si zloží plecniak a vytiahne sochor. Obaja vedia, že je to v rozpore s pravidlami. Vyznávači uex nemajú právo vnikáť do objektov násilím. Lenže toto je výnimočný prípad. *Once in a lifetime*.

Brána sa podvolí takmer bez odporu. Len čo sa Nick zaprie, s rachotom sa otvorí.

Vstúpia do veľkej, tmavej priemyselnej haly, páchnucej prachom, olejom a holubím trusom.

Uprostred haly stojí veľká drvička, ktorá siaha takmer po strop. Úzke schodisko pri nej vedie nadol k zatvoreným dverám. Za bežných okolností by začali tam. Prenikli by čo najhlbšie do budovy, aby sa potom metodicky prepracovali nahor.

No dnes v noci neplatia bežné pravidlá.

Zasvietia baterkami na strop. Hore, podoprená drevenými stĺpmi, prechádza lávka, ktorú videli už zvonku.

„Bingo!“ zvolá Nick, keď objaví drevené schody začínajúce sa pri bráne.

Vydesí ich náhly zvuk. Zo schodov vzlietne nejaký tvor, zatrepocce krídlami smerom do továrenskej haly a zmizne v tme.

„Holuby,“ vydýchne Elis s úľavou. „Vždy vydesia rovnako.“

„Hovor o sebe,“ usmeje sa Nick. „Dnes si poriadny strachopud. Bojíš sa vesmírnych bytostí so svietiacimi očami?“

„Idiot,“ zamrmle Elis.

Nick vykročí prvý po vŕzgajúcich schodoch.

Poklop v streche sa otvorí ľahko. Lávka k šachte nemá viac než päť metrov a je to úzka železničná koľajnica, ktorá sa prudko zvažuje k továrenskej budove. Kovové podvaly pripomínajú rebrík.

Nick opatrne položí nohu na prvú priečku, potom sa predkloní, chytí sa oboch koľají a začne liezť nahor. Elis mu závidí jeho šikovnosť.

„Malina!“ skonštatuje Nick, keď sa dostane na koniec rebríka. „Teraz ty!“

Elis kopíruje Nickovu lezeckú techniku. Snaží sa nepozerať dole. Niežeby sa bál výšok, ale pocit, že lezie po šesťdesiatročnej kovovej konštrukcii, je dosť nepríjemný aj bez toho, aby vedel, ako hlboko môže spadnúť. Najmä ak je zem pod ním pokrytá kameňmi a rozbitým sklom. Práve keď prelezie do šachty, kov zapraská. Srdce sa mu divoko rozbúši.

Napriek chladu si utrie spod čiapky pot. Teraz stoja na druhom, prostrednom poschodí. Koľajnice podľa očakávania pokračujú až k veľkej diere uprostred podlahy, kam vchádzal výťah s plnými banskými vozíkmi.

Nick už obišiel dieru a dostal sa k vonkajšiemu schodisku. Elis ho nasleduje. Sú už dosť vysoko, najmenej desať metrov.

Schodisko sa nad nimi ďalej vinie až k stropu. Nickove kroky rozvibrujú mrežovú konštrukciu. Elis ho rýchlo dobehne.

Vyjdú von a zastanú uprostred strechy. Po ich pravici visí staré hrdzavé koleso výťahu, po ľavici sa týči tmavá kupola.

„Bernhardovo observatórium,“ vydýchne s bážňou Nick.

„Úplne chápem, prečo to postavil práve tu,“ ukáže Elis na vrcholky stromov. „Odtiaľto vidíš celé jazero.“

Ocitli sa nad hmlou, ktorá sa rozprestiera nad čiernou vodou. Za jazerom sa rozprestierajú zalesnené svahy, rovnako vysoké a strmé, kamkoľvek sa pozrú.

„Cítim sa ako uprostred lievika. A pozerám nahor. Paráda!“

Cez medzery v mračnách vidia spln a hviezdnu oblohu. Nebeské telesá pôsobia zrazu jasnejšie, žiarivejšie.

„Všetko svetlo zakrývajú okraje krátera,“ prikývne Nick. „Ešte aj Stjärneholm je zahalený.“

Elis sleduje jeho pohľad. Statok za vodou jasne vidieť, ale vonkajšie osvetlenie je nezvyčajne skromné na takú veľkú budovu. Znova upriami pohľad na observatórium.

„Aké úžasné miesto!“

„Hovoril som ti, že to bude stáť za to,“ potľapká ho Nick po chrbte. „Poďme si to obzrieť zvnútra.“

Spodná časť observatória je z betónu, samotná kupola pokrytá plechom s hrdzavými škvrnami. Pred nimi sú bežné dvere.

Nick zatlačí sochorom do škáry pri zámke. Dvere zavírgajú, ale nepoddajú sa. Zaprie sa nohou o stenu a skúsi to ešte raz, s rovnakým výsledkom.

„Pusť mňa,“ navrhne Elis. Zaprie sa nohou o stenu tak, ako to pred chvíľou urobil Nick, a zatlačí do sochora. Dvere sa s praskaním otvoria a Elis spadne na zem.

Kým vstane, Nick je už vnútri.

„Doriti!“ skríkne. „Poď sem, toto musíš vidieť!“

Interiér kupoly je z čierneho dreva. Podstavec na podlahe naznačuje, kde kedysi stál ďalekohľad.

Nicka však upútalo niečo iné. Po obvode kupoly sa ťahá polica pokrytá podivnými predmetmi. Knihy, zožltnuté časopisy, niekoľko kávových šálok, tmavé sklenené nádoby so zakaleným obsahom.

Oveľa desivejšie však pôsobí množstvo plastových hláv rôznych veľkostí. Bábiky, postavy akčných hrdinov, dokonca aj hlava z figuríny z výkladu. Ich prázdne očné jamky zízajú slepo do temnej miestnosti. Opäť mu po chrbte prebehnú zimomriavky.

„Pozri!“

Nick svieti na strop.

Až teraz si Elis všimne predmety na vnútornej strane kupoly.

Modré, hnedé, veľké, malé.

Z papiera, plastu a zo skla. Vystrihnuté z novín a časopisov, vyškrašané z hračiek a hláv bábik.

Zimomriavky sa zmenia na triašku.

Strop je plný očí.

Stoviek očí.

„Čo to, kurva...?“ vydýchne Nick.

Elis neodpovie. Prebúda sa v ňom nový pocit. S každým nádychom silnie a ešte ho umocňuje pohľad očí, ktoré ich sledujú zhora zo stropu.

„Pozri sa na toto.“

Nick zasvieti na zelenú hračku mimozemšťana s vystupujúcimi tykadlami. Ťukne do nej prstom, tykadlá sa rozhybu.

„Zoberieme ju tým bláznom ako poďakovanie za pomoc?“

„Nedotýkaj sa jej,“ napomenie ho Elis.

Nick sa zasmieje.

„Prečo nie?“

Elis nemá dobrú odpoveď. Pocit však ďalej silnie.

Nick vyberie fotoaparát a začne rýchlo fotiť.

Svetlo silného blesku osvecuje kupolu. Odráža sa od skla, kovu aj plastu. Od očí na strope.

Blesk.

Tma.

Blesk.

Tma.

Akoby oči na strope žmurkali.

Akoby sa hýbali.

Akoby ich sledovali.

Elis zmeravie.

Pocit sa práve zmenil na presvedčenie.

Toto nie je zabudnuté miesto. Žiadna opustená ruina.

Niektó toto miesto vlastní. Zozbieral sem dôležité predmety a starostlivo ich usporiadal. Postavil si svätostánok vnútri kupoly, ktorého význam Elis nechápe. No aj tak si je istý.

Tu, na tomto mieste, nie sú s Nickom prieskumníkmi.

Sú votrelcami.

Znova si spomenie na nápis na bráne.

NEBEZPEČENSTVO!

Potom na vysoký plot, ktorý ostnatý drôt chránil z oboch strán. Zdanlivo aby udržal nepovolaných vonku. Ale možno aj aby udržal niekoho iného vnútri.

„Podme preč,“ zamrmle.

„Až keď dokončím fotenie.“

Nick ďalej stláča spúšť. V extáze narazí do police a jedna z tmavých sklenených nádob spadne s rachotom na zem.

Tekutina páchnuca alkoholom sa rozleje po podlahe. V tekutine sú malé biele guľôčky.

Elis s hrôzou ustúpi.

Po dlážke sa kotúľajú rôzne veľké oči.

Nie oči bábik či hračiek. Patrili živým bytostiam.

Obaja chvíľu nehybne stoja. Svetlá ich čeloviek mieria na podlahu.

„Čo to, kurva...“ hlesne napokon Nick. „Podľa teba sú zo zvierat?“

Vzrušenie v jeho hlase vystriedalo čosi celkom iné. Váhanie, strach.

„Musíme vypadnúť,“ odsekne Elis. „Hneď.“

Nick ho bez slova poslúchne.

Nočná obloha vonku sa medzitým takmer úplne zatiahla, mesačný svit sa vytráca. Bežia k schodom.

Na polceste začujú z tmy známy zvuk.

Z továrenskej haly sa ozve šuchot krídel.

„Holuby,“ pochopí Nick. „Niečo ich vystrašilo.“

Náhlia sa k okraju šachty. Odtiaľ môžu nazrieť cez otvorené strešné okno.

V továrni sa pohybuje červené svetlo. Zmizne z dohľadu a nahradí ho zvuk vŕzgajúcich drevených schodov.

„Nieкто ide,“ zašepká Nick.

Zhasnú čelovky a vrhnú sa k schodisku.

„Lano,“ navrhne Elis. „Z tej odrezanej časti sa vieme spustiť.“

Nečaká na odpoveď a beží nadol. Pritom si zhodí plecniak, aby sa dostal k lanu a karabínke.

Mesačný svit sa úplne vytratí a schody sa ponoria do tmy. Elis takmer minie posledný schod. V poslednej chvíli sa zachytí zábradlia a nespadne do prázdna.

Zastaví Nicka, ktorý mu beží v päťách, a gestom mu naznačí, aby bol ticho.

Ich dych ruší zvuk spievajúceho kovu. Ako švih bičom odrážajúci sa medzi budovami. Nieкто sa blíži po schodoch. Nieкто oveľa väčší a ťažší než oni.

„Rýchlo,“ zvolá Nick.

Navzájom si pomáhajú upevniť háky do zábradlia, potom zhodia plecniaky. Elis uchopí lano oboma rukami, sklzáne chrbtom po poslednom schode a spustí sa do tmy. Vidí Nickove nohy cez mrežu.

„Pod!“ zasyčí, ale Nick sa nehýbe. „Nick, spusti sa,“ zopakuje Elis a posunie sa o kúsok ďalej. Cíti pohyb na lane. Čoraz silnejšiu vibráciu. Ťažké kroky po schodoch.

„Nick!“ zakričí, ale jeho kamarát akoby zamrzol. Stojí tvárou k schodom, odkiaľ sa približujú kroky.

Elis sa spustí o kúsok nižšie.

„Nick!“

Zmlkne, keď cez mrežu schodov zazrie blížiacu sa obrovskú siluetu. Okolo hlavy sa jej vznáša červená žiara.

Elisovi sa zastaví srdce. Obrovská čierna bytosť s červenými očami, presne ako v legende o UFO. Zalapá po dychu.

Kroky pokračujú.

Buch

Buch

Buch

Výkrik príde tak nečakane, že Elis sa takmer pomočí, ale zároveň sa mu rozbúši srdce.

Nick kričí, priam reve hrôzou.

A kričí ďalej, hoci si už dávno mal vykričať vzduch z pľúc. Potom rev náhle utíchne a nahradí ho desivé chrčanie.

Elis sleduje, ako sa Nickove nohy odliepajú zo schodov. Špičky prstov sa vznášajú niekoľko decimetrov nad zemou.

Cez mrežu steká niečo mokré a teplé, dopadá Elisovi na tvár a prinúti ho zažmúriť oči.

Krv.

Nickova krv.

Keď Elis opäť otvorí oči, vidí Nickovo telo preletieť vzduchom len pár centimetrov od jeho tváre. Dopadne na zem s tupým buchnutím.

Elis opäť zdvihne zrak.

Tvor sa naňho díva cez mrežu. Tvár ukrýva v tme, na mieste očí mu žiaria dve veľké červené gule.

Elisa paralyzuje strach.

Tvor chytí karabínku a potiahne lano, zdanlivo bez najmenšej námahy. Drží Elisa niekoľko sekúnd vo vzduchu, upiera naňho červené oči.

Potom lano pustí.

Nechá ho spadnúť.

Elis dopadne tvrdo. Hrudníkom narazí na kameň. Vyrazí mu dych, zdá sa mu, že počul praskot vlastných rebier. No aspoň nespadol medzi rozbité sklo.

Nick leží len pár metrov od neho. Elis sa k nemu doplází a zapne čelovku. Skôr než sa dotkne mäkkého tela, pochopí, že jeho kamarát už nežije.

Nick má tvár bielu ako krieda, oči vypúlené, jazyk visí prehryznutý medzi kľčovito zovretými čelistami, po brade mu tečie krv.

Elisovi sa obráti žalúdok, ale nemá čas vracať.

Ak chce prežiť.

Už počuje zhora kroky. Tá bytosť sa vracia do továrne. Aby ho našla a dokončila prácu.

Elis sa pozviecha a prinúti nohy, aby sa pohli. Bolia ho, ale prekvapivo ho ešte nesú.

Horšie je to s hrudníkom. Pri každom nádychu ho reže v pľúcach, srdce divoko bije. Pumpuje mu do tela adrenalín a napriek bolesti ho udržiava pri živote.

Lúč svetla z čelovky preniká tmou, keď beží k plotu. Počuje, ako sa otvárajú dvere továrne. Potom kroky na štrku.

Neobzerá sa. Šprintuje ku kríkom. Skáče do nich a plazí sa po štyroch k žľabu. Ostré trne mu škriabu tvár, bodajú ho do kolien a laktov.

Čelovka nájde žľab. Elis sa pritisne bruchom k zemi a podlieza plot.

Za chrptom počuje praskot konárov a tiché vrčanie, ako od zvieraťa. Lezie tak rýchlo, ako sa len dá.

Žľab je pre tú bytosť priúzký, možno to Elis dá.

Je už takmer vonku, keď sa mu nohavice zachytia o drôt z plotu.

Prevráti sa na chrbát, ťahá nohavicu, myká nohou. Ostrý drôt sa mu zaráva do látky a do pokožky.

Vrčanie sa približuje, mení sa na obrovskú siluetu so žiarivými červenými očami na druhej strane plotu.

Elisovo srdce bije ako šialené. Ešte raz mykne nohou. Drôt mu vyšklbne kus mäsa a kože, ale Elis to sotva cíti. Preliezol, tvor je na druhej strane.

Elis sa prevráti na brucho a snaží sa postaviť.

Noha mu nájde pevný bod.

Už sa chystá rozbehnúť, keď mu niečo schmatne členok.

Prevráti to Elisa takou silou, že mu čelovka spadne z hlavy a pristane na zemi.

Zúfalo zaryje prsty do mäkkého podkladu, aby sa zachytil. Snaží sa kopať voľnou nohou.

Kričí tak, že mu takmer roztrhne pľúca.

Lenže márne.

Tvor ho stiahne pod plot.

Preč od čelovky.

A do tmy.